

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko J. W.

o zobowiązanie i zapłatę kwoty 12.520.473zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz pozwanego od powoda kwotę 7200,-
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy wykazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżący potrzebę dokonania wykładni art. 74 § 2 k.c. w zakresie rozumienia pojęcia „początku dowodu na piśmie” uzasadnia rozbieżnym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, które z jednej strony wyrażają pogląd, że może to być każdy dokument, którego treść pośrednio lub bezpośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności, a z drugiej strony pogląd, iż z treści dokumentu muszą wynikać elementy treści jego umowy. Pomija jednak ustalony stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine*, a zgodnie z którym powód nie wykazał, by przekazał pozwanemu środki finansowe na zakup akcji, co usuwa spod rozważań kwestię zawarcia i treści umowy powiernictwa, a w rezultacie wykładni art. 74 § 2 k.c. Wykładnia ta jest zbędna również z tej przyczyny, że Sąd drugiej instancji nie stwierdził, że oświadczenie pozwanego z dnia 26 listopada 2005 r. co do zasady nie może stanowić dokumentu stanowiącego początek dowodu w rozumieniu art. 74 § 1 k.c. lecz uznał, że ten konkretny dokument z przyczyn dotyczących jego treści i okoliczności sporządzenia nie może uprawdopodobnić dokonania czynności prawnej. Wskazując natomiast na potrzebę wykładni stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w przypadku stwierdzenia przez sąd nieważności umowy skarżący nie wskazuje określonego przepisu prawa a tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni, jak również rozważania skarżącego odnośnie art. 321 k.p.c. pozostają poza podstawą faktyczną sporu i wyżej wskazanymi ustaleniami Sądu drugiej instancji dotyczącymi braku przesunięcia majątkowego pomiędzy stronami.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 65 k.c. i przedstawia ogólny wywód odwołując się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku mogą wskazywać jedynie na skomplikowany stan sprawy i nie pozwalają bez dogłębnej oraz szczegółowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).